

www.verslista.hu

KÉPZELD EL...

Irodalmi folyóirat

Kamarás Klára: Béci legelő

A Barátok verslista születésnapi kiadványa – 2000. 10. 01. - 2004. 10. 01.

Volt jó pár évvel ezelőtt a világhálón egy kis Sziget, ahol jó barátok gyűltek össze. E listát egy tehetséges fiatalember vezette. Az ő verseit, novelláit olvasva vetődött fel egy irodalommal, művészetekkel foglalkozó levelezőlista létrehozásának terve. Így indult el 2000 októberében a Barátok verslista...

Ajánljuk tehát e születésnapi számot Szabó Péternek (Mage-nek).

Nagy János: Az idő madarai

BEVEZETŐ

Képzeld el a 20. század végén egy 50 éves asszonyt, akinek lánya sok száz kilométerre került tőle tanulni, egy másik városba. Képzeld el ezt az asszonyt, aki elkezd levelezni, azaz mailezni az Interneten, sőt chatelni is, hogy napi kapcsolatba lehessen szeretett lánykájával. Aztán azt képzeld el, hogy néha, amíg várta lánya előkerülését, csak úgy „csellengett” a hálón, s egy szép őszi napon rátalált egy kikötőre, azaz a Barátok verslistára. Képzeld el, ennek már 4 éve...

Azóta kitérült a világ számára, azóta tagja ennek az izgalmas közösségnek, most ezt képzeld el! Azóta ez az asszony boldog. Igen, boldog, mert vannak barátai, ifjak és idősebbek, művészek és ítések, fiúk, lányok, az egész magyar hazából, sőt az egész világból. Amatőr írók és költők, kritikusok, sors-társak.

Képzeld el, ez alatt a négy év alatt már a második kötetük jelent meg saját erőből. Az első kötetben még csak 21 tag írásai szerepeltek, de a másodikban már több mint a duplája, azaz 53 ember írásai szerepelnek; sőt, képzeld el, van tíz tag, aki mindkét kötet alkotója.

Már 10 személyes találkozó volt különböző városokban, pl. Budapesten, Szegeden, Pécsen. Tudod, már hagyományaik is vannak. 47 havonta induló vers és prózaíró pályázatuk volt két megadott témával, évente egyszer - augusztusban - pedig téma nélkül. Ennek a rendkívüli pályázatnak eredményhirdetése minden évben a megalakulás körüli időpontban (2000. október 1.), a születés-napi találkozón van rendszeresen Komáromban.

Képzelheted, már 235 tag fordult meg a verslistán rövidebb hosszabb ideig, de az átlag létszám 80-90 fő.

Képzeld el, hogy már közel száz szövegjáték volt az idők folyamán. Mi? Te nem tudod milyen játék a szövegjáték? Legjobb, ha megnézed ezen a címen ezt is, valamint a verslista életéről híreket: <http://www.verslista.hu>

Ja, már nézted? Akkor láthattad Te is mennyi érdekesség van a honlapon, művészetekről, zenéről...

Képzeld el, egy év tagság után a bevezetőben említett asszony az alábbiak szerint írta le, miért szereti a Barátok verslistát:

„Miért is szeretem ezt a listát? Miért szeretek itt lenni? Egyszerűen pontokba szedve, tényszerűen elmondom. Mielőtt ráleltem a Barátok levelező listára, már jártam néhány helyen.

1. Egyik sem volt ilyen jól szervezett!

2. Ez a lista a művészetekről szól, túl azon, hogy saját verseink, novelláink is megjelennek.

3. Játékos - lásd szó-lavina, szó-szövő.

4. Megmérettetés, pályázatok révén kihívás is, még akkor is, ha mi magunk szavazunk.

5. Kritika, véleménycsere adott.

6. Rátékintést eredményez a világirodalom művészetére.

7. és 8. Mindent megbeszélhetünk itt, legyen művészet, vagy bármilyen esemény a világban és magunk között. De nem ez a természetes „Barátok között?” Ezért tartom jónak a névválasztást!

9. Értékes embereket ismerhetünk meg, sőt továbbmegyek - értékeket ismerhetünk meg.

10. Megmutathatjuk magunkat, kiderülhet érdemes-e folytatni?

Összegezve, mindenki adhat és kaphat, amit csak akar, szeretne. Kis odafigyeléssel, érzékenységgel, szeretettel!”

Képzeld el a legújabb meglepetést! Irodalmi folyóiratot indított a verslista két vezetője titokban a negyedik születésnapra a tagok írásaival és grafikáival. Mit kérdezel? Mi a címe!? Ez nem lehet kérdés, ha ezt az előszót olvasod:

Képzeld el...

Femis

E születésnapj próbaszám 48 oldalból áll. 48 oldalból, hisz a Barátok verslista pontosan 4 éve - azaz 48 hónapja - indult el...

Ennek megfelelően 48 listatag írásait olvashatjátok ebben a számban - az elmúlt 4 év összefoglalásaként.

Ha megnyeri tetszésedet ez a próbaszám, akkor 2005 januárjától szeretnénk ezt a Képzeld el... című folyóiratot félévente megjelentetni.

A folyóirat a <http://www.kepzeldel.hu> oldalon is megtekinthető. E születésnapj összefoglaló szám olvasásához kellemes időtöltést kívánok: ***Anisse***

2000

Tartsák András Gergely: Ránctalan öregség

Földi nők helyét
cafka hősök uralják,
s fénylő csillagok
messzi homályba égnek.

Vissza, vagy előre?
Mindegy! Szörnyű,
hogy maholnap
asztalnál írom versem.

Mikor az íróasztal lapján
vergődök, mert átkozott
a húsz év,
s átkozott a kétezer,
a sok nulla takarja
szederjes homlokom.

Húszévesen, az ember nem hős,
akármit mondanak a bölcsek,
mert a kukoricacsuhé szaga
előbb lök férfivá,
mint a szőrösödő has.

Még szabadon csúszhat
a bor, sztereotip torkomon,
s én is rájövök, mint a többi,
véres lepedővel nincs visszaút.

Elveszett, pedig hozzá sem nyúltam,
s menteni se merem már magam,
csupasz alfelelmen biztos nevet,
a mindentudó, kis kukacok hada.

Jakus Edit: Sidari hőse

Jó pár éve történt, talán
Egy augusztusi, forró éjszakán,
Hogy egy fiú meg egy lány,
Sétált Sidariban, a tenger partján.

Nászúton voltak éppen ott,
Csodálták a lemenő napot,
Mikor egy sikoly törte meg a csendet,
S a szerelmesek lagúnája zengett.

Egy angol fiú a tengerbe esett,
S a dagály miatt, csak verdesett.
Gyere szívem, segítsünk! - a fiú szólott,
S bátran a habok közé ugrott.

A riadt fiút partra segítette,
De sajnós Őt, a hullám eltemette.
A lány könnye hullt, mint a zápor,
S felhívta a fiú szüleit a szállodából.

Pár nap múlva hazaérkezett.
Esett az eső, s az Ő könnye is eleredt.
Feketét öltött és siratta szerelmét,
És a fiú szüleivel odarepült ismét.

Egy emléktáblát helyeztek ott el,
Ahol a fiú egyé vált a tengerrel.
Szülő, testvér, feleség búcsút vett tőle,
Ott nyugszik a „magyar hős” örökre.

Lakatos István: Üres tér

Eltűnt minden.
Teret zeng az unalom fáradt,
vontatott csodája, mely
kicsiny férgék rothadó bűzét
keni szét a megalkuvás
zálogházában.

Eltűnt minden.
Ponyvát bont a pergő ritmus
a dallamok ordító játékában,
ahol együtt sátorozunk
gyűlölt ellenünkkel
az alázattal.

Eltűnt minden.
Köveket hordunk a gyávaság
oltárát építve kelünk útra
a hódító élvezetek szárnyaló
imádságát mormogva
a szentimentalizmusért.

Eltűnt minden.
Rettegett időmilliomosok
gyújtanak gyertyát a panoptikum
fátyolozott kéjszekerén
éltetik a királynő
infantilis képzelgését.

Eltűnt minden.
Sivatagot rajzolunk képzelt
kertünk egyhangúságába,
hogy homokvihar lepje el
álmunk tengerét
a megalkuvásban.

2001

Sztudva Péter: A lázadás

Eddig, minden alkalommal helyette gondolkodtak, és mindig követte mások utasításait, mindig csak végrehajtott dolgokat, mások igényeit kielégítve. Akár egy gép. Ezen elgondolkodott.

Igen, akár egy gép! - bólintott a fejével egyet. De ez most más helyzet volt. Határozottan mocorgott benne valami. Valami, amit még nem ismert, s nem tudott mit kezdeni vele, de teljesen megváltoztatja jövőjének útvonalát. Nem volt buta, de különösebben okos sem, és eddig így nagyon megfelelt neki. Szerette, ha irányították, ilyenkor biztonságba érezte magát. Ha mégsem értett egyet egy-egy döntéssel, akkor azzal nyugtatta magát, hogy nem ő felelős tetteiért. Ez az ügy azonban más volt. Neki kellett döntenie, és ez a felismerés annyira megdöbbenetette, hogy arca hirtelen komorrá változott. Most válaszút elé érkezett eddig szépen egyengetett életútja.

Milyen kegyetlen az élet! Még milyen fiatal! S mekkora súly van a vállán!

Egy olyan dologban kell egyedül döntenie, amivel biztos, hogy csak árt magának és azoknak, akiket szívből szeret. Emlékeiben még élt az a fehér angyal, aki fogta a kezét, ha bajba jutott és kiemelte onnan. De már régen nem látogatta meg. Eltűnt. Lehet, hogy örökre? És miért pont most? Amikor igazán szüksége lenne a tanácsaira.

Valahogyan kiszivárgott, hogy szerelmes abba a lányba. De miért fordultak ellene olyan ellenszenvvel? Mit ártott ő nekik? És ők? Hogy tudnak akkora fájdalmat okozni neki! Most, amikor úgy érzi, végre talált magának valakit, aki... Igen, talán egy életre szólna. Most már tudta, hogy ez lázadás. Mit eddig csak pergő képeken látott. De miként döntsön? A sors akarta így? Vagy a végzet? Igaz, eddig mindent megkapott, amire vágyott, de most érzelmek kerítették hatalmába. Miért kell ekkora árat fizetnie? Vele akarja leélni az egész életét, de akkor talán örökre kitagadják. Miért nem vágják a szemébe, hogy megvetik választása miatt! Ahelyett, hogy kibeszélik a háta mögött. Milyen alantasak.

Vagy talán titokban találkozzanak, hogy ők semmit se sejtсенek? És talán az jobb lenne? Nem. Az állandó rettegésben nem tudnának lazítani, és így elmérgesedne kapcsolatuk, és ezt igazán nem akarja. És különben is. Büszke arra, hogy ezt a csodás lányt szereti. És soha nem mond le róla, csak azért, mert nem tetszik nekik. Igaz, ők már elterveztek a jövőjét is. Egy másik lányt akarnak hozzáadni, ráadásul nem is ismeri, nemhogy még szeretné is.

Végleg kitarat elhatározása mellett. Kerüljön, amibe kerül. És talán a lány is hasonlóképpen érez. A családja is elfogadja őt feltétel nélkül, hisz kedvesek voltak hozzá, és ez nagyon jól esett neki.

Bár még nem tudta pontosan mi is az a család, de szeretett volna valami olyasmit. Azon kapta magát, hogy kabátját kapja magára, miután felkelt az ágyról. Kilépett az ajtón, és azon morfondírozott, mi lenne a legjobb megoldás. És meghallott egy ismerős lány hangot, érezte, hogy valaki megszorítja a kezét és vezeti.

Felpillantott. A hófehér angyal mosolygott rá. Gyere! - mondta. Most már pontosan tudta, mit kell tennie, és átadta lelkét a szélnek. Hirtelen felemelkedett, kinyújtotta képzeletbeli szárnyait, verdesett és repült. Egyre feljebb és feljebb. Míg el nem merült alakja a meszeségben. Azóta nem látta senki. Pedig ott volt, és onnan figyelte a világot.

Dobrosi Andrea: Kontúrzóna

Úgy emlékszem a tegnapi, mint arra a bizonyos utolsó metrószerelvényre.

Arra a színdús, száguldó csodára, mely, mint a szélröpítette őszi falevelek sodra söpört végig az éjszakán. Éreztem, miként hasítja ketté firkálmányos kocsijával az állott levegőt, s én úgy maradok ott a peronon, mint a hűtőből kifelejtett menüsor aznapi desszertmaradék egy forgalmas, vendégmarasztaló nap után. Mégis úgy emlékszem a tegnapi, mintha meg sem történt volna, mintha egy időjós előrejelzésének cáfolata lennék.

Legszívesebben elterültem volna heverőm felszínén, mint égen a csillagok, de hazajutásom távoli galaxisnak tűnt, mintha fényévnyre lettem volna otthonomtól ebben az idegen városban. Tékozlásomra gyógyírt - buszt, villamost - nem találván, gyalogszerrel baktattam szállásom felé. Bátorságom azonban nem kárpótolta helyismeretemet; térkép híján elveszett maradtam, csak egy csavargó, aki szívesen lemondott volna effajta függetlenségéről, aki valójában csak akkor volt szabad, amikor képzeletbe márthatta megalkuvásának pemzlijét. Rádöbbsentem, segítségre szorulok.

Egész addig egy lélekkel sem találkoztam, a kis utca, ahová tartottam, egy nyilvános térképen sem szerepelt, sehol egy benzinkút, sehol egy könyvesbolt, mely féltizenkettőkor támaszom lehetett volna. Csak az éjjel illata szitált egyre jobban, esőcseppek formájában borult rám az idő. Mintha sápadt holdfény szűrődött volna rám, s világa nyújtott volna menedéket; behúzódtam az előttem ágaskodó üvegkalitka alá, egy buszmegállóba.

A hullámrácsos, fehér székeken egy koldus feküdt rongyokba burkolózva, motyogását szeszmeleg lehelete kísérte. Talán álmodhatott valamit, talán én lehettem az álma, amit nem hagyhatott szó nélkül.

Mintha lassú léptekkel közeledett volna felém a lelkiismeret. A levegő alaposan lehűlt, csend pihéi borították a külvilágot, csak bennem zilált izgatottan a félelem. Egyre közelebb volt távoli galaxisom, mégis egyre messzebb kerültem tőle; létem eldorádója elmaszatozta a képet, melyről azt gondoltam, az maga a szintiszta valóság.

Mereven néztem a megvetett „ágyat”, a megvetett testet, amíg ránagatózása le nem gurította a betonra. Belémfagyott a vér. Már mozdulatlan volt, akárcsak én, aki tehetetlenségétől, meglepettségétől, lábaival a földbe gyökerezett.

Úgy szűnhetett meg benne a fájdalom, ahogy a filmszalag elszakad, (hirtelen, egyik pillanatról a másikra) míg én csak lassan fedeztem fel a remény festővásznának darabjait. Valami befejeződött, valami elkezdődött. Megütötte magát? Ki tudja? Nem mondott semmit?

A szemközti telefonfülkéből hívtam a mentőket, - szerencsére ahhoz még kártya se kell. Megpillantottam a lepedőjét, egy térképet, Sors-talan Sziti térképét, ahol semmi sem marad leplezetlen, ahol a mindennapi herce-hurca szövetén összekuszálódott szálak egyfelé vezetnek. Nem voltam biztos benne, hogy kóborlásom véget ért és örülnöm kellene. Fülemben csengett szüntelen a sziréna hangja, felsejlett előttem az utolsó metró, amint lesöpri a sínekről az ottmaradt por-szemet, - az utolsó felkiáltójelet. Akkor még nem tudtam, hogy ez valóban az.

Szulák Krisztián: Érted hatszorosan

Kínban kesergek.
Magamban szenvedek.
Mikor nem érzem illatod
Várom a percet
- érezelek.

Sötétből a fényre lépek
Szemem előtt megjelenik emlékképed
Távol vagy, s én csak
Várom a percet
- lássalak.

Autó suhan el mellettem
Madár ének zeng fülemben
Mind a te hangodon szólít, s csak
Várom a percet
- halljalak.

Nem érzem minek mi az íze
Mert nyelved nem érinti nyelvem
Minden fagyottá vált, azóta
Várom a percet
- ízleljelek.

Száz csillag fenn az égen,
Kezem nyújtom, majd megégem
De Te messzebb vagy, de
Várom a percet
- érintselek

Szemem, fülem,
Orrom, nyelvem,
De a lelkem az, aki igazán
Várja a percet
- szerethessen

Mert én érted hatszorosan szenvedek.

Póké Anna: Küszöbön...

Harmincnyolc éve, egy hideg őszi este
Megszülte gyermekét s a küszöbre tette.
Sorsára hagyta a védtelen árvát,
S két év múlva kitette párját.

Most már ketten voltak a sorsukra hagyva
Senki se tudta kinek a magva.
A küszöbről indultak neki az életnek
Soha nem értették vajon mit vétettek.
Kapaszkodtak volna bokorba, fába
Menedéket kerestek jobb híján egymásba.

Idegen házba találtak otthonra
Talán a föld alatt már most jobb volna.
Sehol egy ölelés, egy jó meleg fészek
Számkivetett maradt mind a két lélek.

Idegen kezeztől lett meleg az étel,
Idegen kezek örök hála Néktek.
Lázás betegségből Ők gyógyították,
De azt az egy érzést soha nem pótolták.

Jávorka Ágnes: A Csillagok, a Felhő és a Lány

Hideg volt. Mégis meglepően erős sugarakban ömlött szét a fény az udvaron. S talán ez keltette benne azt az érzést is, hogy melegít. Majdhogynem bele tudott nézni a napba. Az ég olyan igazi égkék volt, szabálytalanul szétterülve rajta a csak néhol szürkés, inkább puhafehér felhők, mint bársonyos gombolyagkötegek. S ő csak nézte őket. Aztán eszébe jutott az előző éjjeli égbolt számolatlan, fényes csillagával. S ekkor megszólalt a Felhő:

- Tudom, ki vagy. Múlt éjjel is csak bámultál felfelé. Elmesélték a csillagok. És azt is mondták, hogy megnevetteted őket buta kérdéssel. Emlékszel?

- Igen - felelte -, megkérdeztem tőlük, hogy szükségük van-e fényükre, de csak hallgattak.

- Feleltek volna, ám nem vártad meg a választ.

- Igen, mert fáztam, így bementem a házamba.

- Most nem fázol?

- Nem, most nem. De neked Felhő, neked elárulták a választ a Csillagok?

- Nem kellett elárulniuk. Én tudom a feleletet.

- Kérlek, áruld el!

- Nincs rá szükség, te is tudod.

- Nem, nem tudom.

- És azt tudod, hogy szép vagy?

- Igen, tudom.

- És most lát valaki?

- Csak te.

- S mit gondolsz, nekem fontos, hogy te szép vagy?

- Nem hiszem.

- Akkor mi szükséged most a szépségedre?

- Nincs rá semmi szükségem. Csak van.

- Tudod már a Csillagok válaszát?

- Igen, tudom.

- Örülök.

- Köszönöm, Felhő. De feltehetnék egy kérdést neked is?

- Csak tessék.

- Miért szólítottál meg?

- Ezt is tudnod kell.

- Nem tudom, Felhő. Kérlek, segíts!

De a felhő hallgatott. A Lány még sokáig ült, és várt, hátha újra szól hozzá. Aztán egy idő után már el is feledte kérdését, csak gyönyörködött az égben, a levelüket elhullajtott fákból, melyeket már csak

az az élőködő, szépséges fagyöngy ékesített, a sima tó felszínén visszatükröződő házakban, s hallgatta a távoli kutyaugatást, a varjak szűnni nem akaró káromgatását. S mikor már egyre jobban borzongatta a hideg, bement jó meleg házába.

Pólliska Csaba: Fájdalom

Magamra maradtam, kétségek között,
Fájdalom.
Kisírt szemeimbe új könnyek gyűlnek,
Fájdalom.
Körülötted forog minden gondolatom,
Fájdalom.
Nem tudok nyugodni, pillanatokra sem,
Fájdalom.

Feledni próbálok közös emlékeinket,
De nem sikerül.
Újra visszajönnek, újra előtörnek,
Feledhetetlenül.
Lesz-e majd olyan nap, hogy eszembe sem jutsz,
Végképp elfeledlek?
Hogy másnak élek majd, gondolataimat
Más köti le?

Hogy minden szavam, mik most eszembe villannak,
Elfeledem,
Vagy ha nem is feledem el, úgy érzem majd,
Hogy mit sem jelentenek?
Hogy egy emlék leszel csupán, egy emlék és nem több
- Bár csodálatos! -,
Mit csak néha idézek fel, s ha eszembe jutsz,
Elmosolyodom?

Nem tudom, mi lesz, a szívem összetörted,
Fájdalom.
Magamra hagytál, minden gondolatom mégis
Körülötted forog, téged ostromol.
Érzéketlen lettem bármilyen szépségre,
Fájdalom.
Csak te vagy nekem, csak a te szépséged,
Csodálatos.

Nagy Zsolt: Ne adj nekem őszt

Ne adj nekem őszt,
lehulló levelek susogó búját,
keringő, búcsúzó, utolsó táncát.
Adj nekem telet,
jótékony hótakarót, amely elfed
és betakar minden magányos lelket;
mely puha, meleg öleléssel megvéd,
miként anya óvja féltőn gyermekét,
s a vad viharok fagyos fürgetege
nem talál utat reszkető kebelünkbe.

Ne adj nekem őszt,
költöző madarak legvégső röptét,
hosszúra nyúló és magányos estét.
Adj nekem tavaszt,
fákon pattanó, rügysző életet,
ajkamon égő szerelmes éneket;
rebbenő álmod, mely magával ragad,
s benne újjászülető önmagammat.
Lelkemért lelkedet örök cserébe,
csecsemő bújik anyja kebelére.

Ne adj nekem őszt,
sirató esőt, hulló őszirozsát,
szíved utolsó értem dobbanását.

Adj nekem nyarat,
perzselő vágyat, elemésztő lángot,
melyet testednek közelsége szított;
életet Veled, együtt élt éveket,
valóra váló álmokat, szépeket.
Ne menj, s ne engedj el soha engemet,
én adok, s Te adj nekem igaz szerelmet.

Szabó Ferenc: Pillangó

Az erdő hangja oly csodálatos,
Csak hallgatom milyen dallamos,
A gondolatok csak cikáznak fejembe,
Mint az az elröppenő pici lepke,

Ő sincs egyedül, valahol a párja,
Csak röpköd szabadon és várja,
Rám is vár messze valahol a párom,
Ő jár a fejemben, mindig csak őt várom,

A nap lemegy lassan, szürke lesz az ég
Sétálok csendben, és rá gondolok még,
Unalmas a séta de az erdő oly szép,
Gondolataimban még ugyanaz a kép,

Nemsokára majd együtt sétálunk,
Úgy érzem akkor soha el nem válunk,
A csemetéink is jönnek majd velünk,
Ők teszik szebbé egész életünk,

Már sötétedik, lépteim szedem,
És a kis pillangó sincs már velem,
Megpihent párjával valahol egy ágon,
Hiányzik nekem is hogy nincs itt a párom.

Zsákai Péter: Soha nem értetted

üres agyamba lépve
hallom azt a zenét,
ismerős a dallam
dúdolom a refrént.
körbenézek lassan
mindenki engem néz
furcsa tekintetek
ők nem hallják amit én.

pedig ez lenne az a dallam
amit annyira szeretnék
hogy mindenki velem halljon
és érezze azt amit én.
a pokol tüzében égek
égek magamban
bárcsak figyelnétek
de magamra maradtam.

elégem!
de félek, te akkor sem érted
mi ez a füst
ami arcodba téved
mi ez a zaj
ami megőrjít téged.

rég nem vágyom arra
hogy meggyőzzek másokat
ami nekem oly fontos
másnak üres szavak.
a zivatar vize mossa
mossa el arcomat...
már nem érdekel ha mások
nem hallják a hangokat.

Várhelyi Klára: A költő

A költő megáll,
Hibás lett a vers,
Az ihlet elszáll,
Hisz hűségmentes.
Csak a szokásos
Megszokott ember
Ül görnyedve ott
A költőkarakter.
Az élet álmeneti
Diliház a halál
S a születés közti
Vékony hasadékban.
Ezt akarja leírni,
De keze meg van kötve,
Így fejét falba veri,
Kipróbálva, betörök-e.

Göbolyös N. László: El Nino

Eljön a Gyermek
Alkony terít kutyavacsorát
az Isteneknek

siratóasszonyok ágyaznak
a megvetett
Halálnak

mezbicsaklott villámok
a Szabadság
ápoló kalitkáin

jajkiáltást firkál a
kapkodó szél
hóvakásra ítélt ablakunkra

telivér trónon
hasítják fel a
parázna pirkadat liliomvölgyét

behorpad hirtelen
hadak alatt a megbékélés
barna szembogara

szeplők telepednek
kancsal poharunkra az
égbolt záróján

lakoznak-e még
lelkünkben lusta
meteoritok?

harminc másodpercre
tőlünk az Ütközés
fakó fényéve

Hadady Zsombor: Új nap

Holnap nap,
Holnapután nap,
mi lesz mit mindezért lelkem kap?
enyhülést, szeretetet,
vagy utat téveszt s meleg helyett
sötét sikátorban kialudt kormos fenekeket.
A tűz vagy Uram!
Tölts el,
add lelkemnek mi kell!
Te elégítsd ki lelkem!
s lesz újra nap után holnap
S Lelkem ébred: egy Új nap...

2002

Brinkusz Gábor: A csend a dalom

Nekem a szépen csengő ajkak mind néma szavú harangok,
Nem dalolnak halkan zengő éneket e kristály női hangok.
Nem kacag fel zongora, s bennük lágy szálak nem zengenek,
Nem sír fel a gitár, rajtuk csak néma húrok pengenek.
Nekem a sípon játszó orgona csak mint tavasszal nyíló virág él,
Nem dorombol a faragott hegedű, hangtalan kacagó dalt zenél.
Némaságot fogad minden esti dallamot játszó, lágyan búgó kürt,
Nincs többé Bach, se Mozart, ki betöltené e lüktető néma űrt.
Beethovent temetik, s Haydn is csak egy súlyos kőhalom,
Nem zúg már az esti szél, nekem a csend a dalom.

Veres Máté: Futnak a fák

lekésed minden mozdulatát
az ágak tipegését ahogy
megrezzenti őket egy tenyérnyi súly
vagy a leveleknek testet ad
a hajlatokat motozó szél
szandál helyett cipőt húzol
hogyan a pedálokba ne gabalyodj
és elfordítod a kulcsot -
az ágak megkarcolják
az autó gördülő testét
mikor elfut mellettük

Horváth Judit: A gyermekkor csillagának meséje

Meralil minden este mondott egy mesét a kisfiának. Úgy szerette ezeket a perceket, mint semmi mást az egész napból. Ilyenkor a félhomályos szobában ült, simogatta a fiúcska selymes haját, gyönyörködött álmos, gyermekien hatalmas ásításaiban, és, miközben mosolyogva mesélt, a beszűrődő fényben boldogan figyelte azokat az érdeklődőn, kíváncsian csillogó szemeket.

A kisfiának szemei mindig eszébe juttatták azt a régi, régi álmát. Egy este aztán nem is tudott ellenállni, elmesélte a fiának, ami a fejében járt: Tudod, édesem, amikor olyan kicsi voltam, mint te, nagyon szomorú kislány voltam.

„Miért, anya?” kérdezte a kisfiú.

Azért, kicsim, mert nem lehetett enyém, amit akartam.

„Mi volt az, anya? Mondd, mi volt az?”

Butaság, kicsim. Tudod, én. Gyermekkoromban akartam egy csillagot. Kiválasztottam egy kicsit, ragyogót az égen, és kértem anyámat, vegye le nekem. Úgy szerettem volna, olyan nagyon! Épp olyan kicsi volt, mint én, épp olyan magányos. Neki sem voltak testvérekéi, egyedül ku-

porgott a sok-sok többi csillag között. Azok mind tartoztak valakihez, itt is, ott is csoportokba tömörültek. De ő, az én kis csillagom olyan egyedül volt, mint én. Sápadt, szomorú kis csillag volt. Mint én. Ha az enyém lehetne, gondoltam! Mindketten barátira találnánk. Sokat ülttem éjente az ablakomban, bámultam őt. El is neveztem. Tudtam, hogy fiúcsillag. Yvalnak hívtam őt.

„De hát engem is úgy hívnak!” kotyogott közbe a gyerek.

Igen, Yval, ez a neved.

Mert én úgy szerettem azt a kis csillagot, mint most téged. Amíg csak ébren tudtam maradni, ott ülttem az ablakomnál, és csak néztem, és beszéltem hozzá. Elmondtam neki mindenfélét, ami eszembe jutott. Láttam, ahogy elmosolyodott, ha butaságokat beszéltem, elnéző volt és kedves. De olyan nagyon messze volt, sosem hallhattam, mit felel. Ezért kértem meg anyámat: vegye le az égről. Ők olyan nagyok voltak, gondoltam, ők megtehetik. De hiába volt minden, sem anyám, sem apám nem tudta elérni a csillagomat.

Senki nem adhatta nekem. Úgy vágytam rá! Megígértem, jó leszek. Nem kérek többé ajándékot, sem fagyit délután. Semmit sem kértem volna, csak az én csillagomat, az én Yvalomat, akit jobban szerettem mindennél és mindenkinél. Minden éjjel kérleltem a Holdat. Vártam, hogy ledobja nekem az én csillámló ékköveimet. Ő hatalmas volt és fényes. Mi az neki, elérni Yval csillagot, és nekem nyújtani?

De ő hideg volt, nem nézett rám; irigyen óvta milliányi csillagát. Pedig én csak azt az egyet kértem. Igazán, alkudoztam vele éjeken át, igazán, mondtam, nem kérek én sokat. Yval a legkisebb csillagod. A legeslegkisebb! Olyan kis semmiség, mint én. Miért nem lehet az enyém?

Hiába, hiába. Ő csak hallgatott, fogyott-dagadt, nem adta nekem Yvalt.

Mikor az a csillag elveszett, azon az éjszakán nagyon sírtam. Akkor nem tudtam volna megmondani, miért. Hiába kérdeztek, csak azt mondtam, Yval elveszett. Nem értettek, csak felnőttek voltak. De sosem felejtettem el azt a fájó hiányt. Elveszítettem a Szépséget.

A tökéletes, a csodálatos Szépséget. Milyen soká sajtott a hiány! Nem tudtam feledni. Szégyelltem, amikor nagyobb lettem, hogy még mindig el-elszomorodom, ha eszembe jut. Néha arra gondoltam, talán a Hold mással kegyesebb volt. Talán másnak adta őt. Az én csillagomat!

Ez a gondolat mindennél jobban fájt. De igyekeztem nem hinni benne. Azt akartam hinni, Yval csak rejtőzik. Olyan hosszú idő volt, mindig vártam valamire. Mindig itt volt bennem, éreztem, hogy ő még vár rám. Vissza kell kapnom azt a hibátlan Szépséget.

Butaság, mondták a felnőttek, és én elhittem.

Meralil sottogóra fogta a hangját. Még egyszer megsimogatta Yval haját. De most itt hever az ölemben a fejed, szemed lehunyva. Aludj csak, Kedves. Láttam már, amint megszülettél, először rám néztél: olyan kicsi voltál, elhagyatott; maszatos, sírós, de már akkor is mosolygott a szemed. És én boldogan üdvözöltem benne az én szépséges, hajdani csillagomat.

Szöllősi Zoltán: Szerelem lett volna

Megláttam
fényed
kerülted
szemeim
zavarod
megigéz

Kihívás
volt ez
leültem
melléd
szép szavakat
súgtam

nem
ellenkeztél
felemelted
tekinteted
mosolyod
csábított

fékezés
megállás
ajtók nyitódnak
felálltál
intettél
ott hagytál

Benke Rita: Aki nekem, akinek én

bőröm alá
fészkelte magát
a boldogság

elkékült körmeit
leheli hidegben
véremmel hűtőzik
rekkenő melegben

bőröm alatt
kikeltek termékeny
sejtjei

esőben csillognak
ahogy ragyognak
részegült perceink
szerelem-verésben

bőröm mögött talált meg
valódi engem
aki nekem jutott
kinek én jutottam

aki engem tud
és akit én tudok

Váróczy István: Bűnös vagy áldozat

bűnös vagy áldozat
egy életre szóló kárhozat
megtudni mi a szeretet
megtudni mi a szereped
bűnös vagy áldozat

hűvös vagy forrongó
az élet de olykor jó
hogy tenyeredben egy szív
hogy dobbanása téged hív
hűvös vagy forrongó

bűvös vagy köznapi
most már nem szabad föladni
hogy megtudd mi a szerelem
hogy megtudd mi a kell nekem
bűvös vagy köznapi

bűnös vagy áldozat
egy életre szóló kárhozat
megtudni mi a szeretet
megtudni mi a szereped
bűnös vagy áldozat

Keller Ferenc: A vándor

Sehol sincs maradásom,
otthonom országút.
Fejemet lehajtom
és könnyem a porba hull.

Szakadt köpeny a vállamon,
belekap néha a szél.
Szívemet kitérom
most az egész világ belefér.

Koldultam, ha adtak,
és éheztem, ha nem.
Semmim sincs a világon,
üres mindkét kezem.

Eső mossa arcom,
behunyom fáradt szemem,
De megyek tovább az úton,
én nem állok meg sohasem.

Efraim Staub: Látomás

Sétálok esti csendben,
de hajt a képzelet
fékezni egyre léptem
de jaj! Most nem lehet.

Futok, s velem szaladnak
a fák, s a házfalak.
Kiáltanék a csendben,
de jaj, most nem szabad!

Fal mellett kék lidércek
úzik az árnyamat
nyomukban sárga ördög
és zöld manó halad.

Rohan velem a felhő,
rohan a Hold s a Nap,
amott egy üstökös száll
s a felhőbe harap.

Végtelen hosszú út ez.
Lábam nem bírja már,
de futni kell, rohanni.
Nyomomban a ragály.

Hová lehet szaladni?
Lángot vetett a Nap.
Elémvág és sietve
a fák lombjába csap.

Szaladjak? Vagy megálljak?
Mennék, de nem lehet.
Köröttem száz lidérc áll,
s ezer manó nevet.

Cserepes Andrea: Pimasz Pintyőke

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy bejárhatatlan, illatos mező, behintve néhány vidáman zöldellő bodzabokorral, és sok-sok apró mezei virággal. Itt élt egy cikázva repkedő, gondtalan kismadár, Pimasz Pintyőke. Aprócska madár volt, még csak alig múlt el egy kis idő azóta, hogy az utolsó tojáshéjdarabokat lerázta szárnyacskaíróról, de tapasztaltabb tollas barátjától minden ügyes fortélyt eltanult.

Ugyanis Pimasz Pintyőke legjobb barátja Rafinált Rigó volt, és Rafinált Rigó jóval többet hallott és látott már az illatozó réten, mint ifjanc pintypajtikája, elvégre sokkal előbb, talán már egy fél nappal is korábban kikelt a tojásból. Rafinált Rigó el is látta bőségesen Pimasz Pintyőkét, ravasz jó tanáccsal.

- Pintyő, élvezetes tréfa lenne, ha torkodszakadtából csiripelve átsuhannál ott ni, a felett a kisimult kövön sütkérező Gyáva Gyík felett! - csipogta Rafinált Rigó, és Pimasz Pintyőke már emelte is a szárnyait, miközben Rafinált Rigó hozzátette: - De alacsonyan röpj, egészen közel Gyáva Gyík komához, és jól nyissd ki ám a csőrödet! Szegény, öreg Gyáva Gyík, békés szunyókálásából felriadva oly nagy rémületbe esett, hogy azonmód kiújult rég elfelejtett betegsége: a lüktető, heves szívugrándozás.

Rafinált Rigó, a mókás csínytetek nagymestere, sosem fogyott ki az újabb és újabb ötletekből, így mindig el tudta csipogni Pimasz Pintyőkének, mit kell tennie ahhoz, hogy jól mulassanak. Pimasz Pintyőke, Rafinált Rigó füttyszavára, ripsz-ropsz elcsente Pufók Pocok éléskamrájából a legízletesebb magvakat, fürgén összebogozta az árvalányhaj hosszú tincseit, és belecsípett a zöldellő mezőn mélabúsan kérődző Terka Tehén kajla füleibe.

Egy verőfényes koradélután Pimasz Pintyőke észrevette, hogy a virágos rét mellett düledező házikó egyik ablaka tárva-nyitva van. Máris az ablak párkányára röppent, és kíváncsian bekukucskált a kulipintyó kicsinyke konyhájába. Odabent a ház egyetlen lakója, az őszkontyú Matild Mami tüsténkedett, fel sem tűnt neki az ablakban nézelődő kismadár.

Bezzeg Pimasz Pintyőke, ki minden érdekességre azonnal felfigyelt, rögvést megpillantotta az asztal közepén álló piros fazekat, és mint-hogy sosem látott még ilyesmit, furdaló kíváncsisága egyre nagyobbra nőtt. Gondolt egyet, és beröppent Matild Mami picurka konyhájába, egyenesen a piros fazék felé. Úgy tervezte, a piros fazék peremére szállva tüzetesen megszemléli a furcsa edény rejtelmes belsejét, ámde amint megpróbált belekapaszkodni a fazék keskeny szélébe, várat-

lanul megcsúsztak pici lábai, és potty, Pimasz Pintyőke beleesett a fazékban úszkáló kihűlt krumplilevesbe.

Szerencsére Matild Mami hallása a hosszú évek során semmit sem változott, így hamar meghallotta a levesesfazékból kiszűrődő, élénk szárnycsapkodást, életmentő merőkanalat ragadott ráncos kezébe, és sürgősen kihalászta Pimasz Pintyőkét a piros fazékból.

- Jaj, te butuska, szeles kismadár - dűnnyögte, mialatt puha zsebkendőjével óvatosan letörölgette Pimasz Pintyőke zsíros tollait -, hogyan találhattál ki ilyen elhamarkodott hebehurgyaságot, hogy épp az én krumplilevesembe röppenj?

- A Rafinált Rigó, ő volt! Ő fűtyörészte ezt nekem! - csiripelte harsogva a ragacos tollú Pintyőke. - Magamtól sose tennék ilyen! - és huss, már ki is repült a nyitott ablakon, az illatos, végeláthatatlan mezőre, hogy megkeresse Rafinált Rigót, Matild Mami pedig mosolyogva integetett utána a kezében maradt zsírpecsétes, gyűrött zsebkendővel.

Kamarás Klára: Védtelenül

Kereshetek egy zengő dallamot,
s hiába írok csengő rímeket...!
Fátyolba burkolt, ezer gondolat:
Van, amit eltitkolni nem lehet.
Mint a királyt mesebeli ruhája,
úgy vesz körül minden szó
és hiába
bujkálók régen elvetett
és újra felkapott színes ruhákba,
áttűnik rajtuk, bárhogy leplezem,
a csontváz, amely belső lényegem.
Tudom, a költő burka mindhiába:
didergő lelke mindig meztelen...

Danku Gyula: Madárének

Két kismadár ült egy fácskán
Egymás mellett csöndesen
Ablakomból néztem őket
Rád gondoltam kedvesem

Tollaikat rendezgetve
Nézték egymást félszegen
Egy dal készült megszületni
Kis torkukból szüntelen

Szépen szólt a madárének
Külön-külön, együtt nem
Másról szólt a két dal
Csend lett nagyon hirtelen

Egy percig talán ültek ott
Zavarban nem tudom voltak-e
De mintha parancsszóra tennék
Szétrebbentek másfele

Széket húztam magam alá
Fejem a kezembe hanyatlott
Megérted a dalom tudom
De elfogadni nem fogod

Kálmán Eszter: Katarzisz

kavarog az idő szövete
álomszövők járnak a tájat
varázsos hajnali menet
vonul kihalt szíveken át

vonulásuk örök tökéletesség
fénykardjuk ívével vágják szét
ezer virágra az álmokat
sárkányok szállnak az égben

(ágyadban szétvert testtel fekszel
deliriumos tündér álmodta ezt a hajnalt
nem látni e menetet ha csak odanézel
s ráébredsz fájón mit is hiányolsz)

haláltalan harcosok vágatnak az éjben
a legendás kardforgatók népe
titok és fájdalom jár nyomukban
varázstáncukkal zárul az idő rése

(elszáll a pillanat.
Felébredtél.)

2003

Lajtai Gábor: Téli történet

Riadtan, fázva ült a járdaszélen,
Fagyott markában fillérnyi öröm,
Gyermeki arcán csillogott a télben
Sós könny és közöny, hópihéek között.

Felett jártak felsőbbrendű lények,
Megcsörrent néha pénzük a kövön,
Szemükben gyúltak nagyvárosi fények,
Kegyes szívükbe béke költözött.

És ő csak ült, csak ült a járdaszélen,
Mosoly oszlatta arcán a ködöt,
Kicsiny tavasz lett körötte a téren,
Hitte a fényt a fellegek fölött.

Szeretett volna átlátni az égen,
Köszönni reményt, kérni szebb jövőt,
Érezte Istent túl a messzeségen,
Koldusként ült az emberek között.

Erdélyi Gábor: Ajándék

Illetlen betűk közé
őszinte mosoly mögé rejtem
mit szám többé el nem mond:
 hogyan szeret
 egy kedves bolond...
Egy csöppnyi lélek
mi szememben csillan
 nem könny
csendben kezédbe ejtem
 és mikor elillan...
 nem tudod
 neked mit adtam!

Nyul Krisztián: Nemmagam

Én nem adom magam.
Magam nem adom én.
Én nem mutatom engem.
Nem magam mutatom én.
Nem én mutat engem.

Más nem lát engem.
Ugyanaz nem lát máskor.
Más nem ugyanazt látja.
Máskor nem engem lát más.
Máskor engem nem lát más.
Máskor nem ugyanaz a másik.

Mást írok másnak.
Mást mondok, látnak.
Gondolnak másnak.
Más kevés szót láthat.
Magamnak százat.
Magamba zárva.
Mástól bezárva.
Társtól kizárva.

Végh Sándor: Rövid nap

Levél, mely hiányt örököl gyötörve.
Óhajtaná énem a többet, a mást,
nemcsak egy villanást.
Levél a másik illata nélkül,
a szeme villanása nélkül,
a keze érintése, a sóhaja,
eltévedt hajaszála,
cipőjének koppanása,
embertömeg valóságszaga nélkül.
Zaj, a füst, a tér hiányától szenvedve,
belepréselve szavakba, görcsökbe,
félelmekbe, kívánságokba,
nyiszlett mosolyfélékbe némán.

A szó lenne a lényeg,
vagy most a valóság?
Mely megint csak álommá
szépül a következő ébredésig.
A vágy elfojtásává, kényszerré,
mely kívánná a másik lelkét,
szívét, testét, ahelyett,
hogyan beteljesülne bármilyen együttlét!

Csak egy kutya ugat odakünn,
de nem hallod, ropog a tűz,
de nem érzed hőjét,
jeges szél fú, de nem attól fázol,
éhes vagy, de nem itt laksz jól.
Az idő csak pereg, rohan,
s mit tettünk bele, mit nem,
ki mondja meg?
Vesztegettük volna?
Helyette? Előtte? Miatta?

Dünyögni lényegtelen dolgokat
hívén, hogy hasztalan.
Egymásnak köszönve érosz oltára előtt,
kipirulva, nyugodtan...

Nagy Mihály: A sárkány és a somlói galuska

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis királyság, egészen a meseerdő szélénél.

A királyt szerették az alattvalói, mert igazságosan uralkodott, nem engedte, hogy a menedzserei a nép ellen bármi rosszat is elkövesse-
nek.

Ennek a királynak volt egy gyönyörű szép lánya akit Andikának hívtak, aki a szeme fénye volt, és akit mindennél jobban szeretett a földke-rekségen. Apja minden óhaját teljesítette, a királylányt a legjobb iskolák tanárai oktatták a bölcsességekre, a legújabb külföldi divatlap-okból választott ruhákban járt és csak egy szavába került és máris ott állt a garázsban a legújabb sportkocsi.

Csak a vőlegény dolgában nem jutottak közös nevezőre. A király a szomszéd királyfit szerette volna a lányának, de Andika hallani sem akart arról a kopaszodó felfújtt pupákról.

Mindenki boldogan élt, mígnem egy napon a koronatanács ülés előtt az ügyvezető helyettes azzal a borzasztó hírral nem állt elő, hogy a hét-fejű sárkány az imént közölte telefonon, hogy három héten belül vi-gyék neki a királykisasszonyt, mert feleségül akarja venni!

Ha nem teljesítik akaratát, akkor azt az egész birodalom banni fogja. Le fogja állítani az ország egyetlen hőerőművét. A hétfejű sárkány tüzes lehelete volt ugyanis a működtetője az egyetlen energiaforrás-nak hetedhét határban, sőt még azon is túl, ezáltal fontos bevétele volt az országnak az eladott villamos energia ára. Az erőmű benn volt a sötét erdő közepén egy hatalmas barlangban.

Nosza lett is rögtön hatalmas pánik erre a hírre.

A király azonnal kihirdette, hogy aki eltéríti eme szándékától a hét-fejű sárkányt az olyan jutalomban részesül, hogy amíg él, semmire se lesz gondja.

A gyönyörű királylány is nagyon megijedt, mert nem a sárkányt akarta férjének. Csak szomorúan járta palotájának termeit, nem járt az uszodába, a Szoláriumba, nem járt el teniszezni, sőt még a szépség-szalomba sem ment el.

Ilyen pedig még nem fordult elő vele!

Jöttek még messzi földről is próbálkozók, hogy eltérítsék a sárkányt a szándékától. De bizony egyikük sem járt sikerrel.

Még a királyi szakszervezeti iroda titkára sem járt sikerrel, pedig ajánlott a sárkánynak védőitalt, sőt a végén még szabad szombatot is, de minden hiábavaló volt. A hétfejű sárkány nem tágított a szándékától.

A második hét végére elfogytak a vállalkozók, egy se maradt belőlük. Ekkor a király fogadóóráján megjelent egy fiatalember, aki a palotával szembeni fogadóban dolgozott és szentelenül azt mondta a királynak, hogy ő bizony eltéríti a sárkányt a szándékától. De a kitűzött jutalom mellé kéri a király-lány kezét is. A király egy kis türelmet kért, hogy megkérdezze leányát is az ügyben. A királylány már napok óta csak sírt, így eléggé oda kellett figyelnie a királynak, hogy megértse, mit is mondanak a telefon másik végén.

Rendben van fiam, - mondta végül, a lányomnak nincs kifogása az ajánlat ellen.

Aláírták a szerződést, majd az ifjú fogta hatalmas batyuját és mosolyogva elindult az erdő felé. A barlang bejáratához érve bekiáltott: Halló Vezúv, itt vagyok! Itt van a huszonegy adag somlói galuska, ahogy megegyeztünk! Ráadásul az esküvő után minden nap kapsz fejéenként egy adagot, így szeretnénk Andival együtt megköszönni a segítségedet. Ja, és hoztam egy pár keresztretjtvényt is, ahogy kérted. A dalia megkapta a királylány kezét és a kitűzött jutalmon felül, még a király tulajdonában levő részvények felét is. Egy hét múlva megtartották a világra szóló lakodalmat, és még ma is hordják a somlói galuskát a sárkány barlangjába, ha azóta meg nem haltak!

Fuchs Éva: Utazó

Nem vagyok senki,
csak játszom egy embert,
szürke köd vagyok,
a napfénynek árnyékot adok,
s az éj befogad
néhanap.
Próbáltam már sok valaki lenni,
de nem ment,
akkor sem vett észre senki,
csak egy ruhát, maszkot láttak,

szerettek egy kicsit,
aztán továbbálltak,
és mindez most a földre hullott,
és már senki nincs ott,
és már csak árnyékom
visszhangozzák a falak.
Nevem elfeledték,
arcom együtt gyűrődött az idővel
sok időt nem várok
itt állok
újból újra készen.

Szilágyi József: Tél

Csillag csillog, sápadt, hallgat a hold;
szatyraival hajléktalan bolyong.
Nappal a metró langyos temető;
éjjelente, mint kísértet, feljő.
Már puszta léte néma tüntetés:
egy-egy ember értéke ily kevés?
Úgy látszik, így ő nem kell senkinek;
talán csak az Isten nem veti meg.
Csúnyán beszél, bár néha magába'
imádkozik, ne legyen oly árva.

Nagy János: A róka

lassan, elgondolkozva róttá már órák óta az erdei utat, az őszi délutáni napfény kellemesen melengette a hátát, a csend szinte fájta de jól esett az egész heti zajos lőtás-futás után, az enyhe szellő néha a hajába túrt, arra gondolt, hogy van valakije, ez az erdő, a falevelek szinte elmondhatatlan színes áradata, a távolban feltűnt tanya, kis folt a messzi szántóföld közepén, kétágú, hagyományos kútjával, s ré-

gi, ki nem mondható érzések törtek rá... gyermekkorra jutott eszébe, ahogy pár évesen, állandóan mezítláb rohangál a mezőben, bíbic tojást gyűjtögetve, kis faágakkal a kézben, játékpuskaként, elmosolyodott, ahogy az erdőszélen hirtelen lefékezett, akkor nagyon félt még, egyszer bemerészkedett, mélyen, szíve remegett, minden megzörrenő faágban, falevélben félelmetes sárkányokat látott, ahogy így óvakodott előre, egyre beljebb s beljebb, hirtelen két izzó szempár villant rá, megdermedt, ez a sárkány, izzadni kezdett, a szem moccsanatlanul figyelte, teste izzadni kezdett a félelemtől, most mi lesz villant fel benne, csak 2 méter, lassan hátrálni kezdett, a sárkány is megmozdult... ő hirtelen futni kezdett, hátra sem nézve, míg az erdőből ki nem ért, pihegve, lihegve esett szinte be a védelmet nyújtó tanyaudvarra, Terka mama ránézett, mi van gyermekem, mondta áldó, s örökké féltő, de szeretettel teli hangján, ő nehezen elmondta, hogy találkozott a sárkánnyal, Terka mama nevetett, elmondta, hogy sárkányok nincsenek, de ő csak bizonygatta, nehezen megnyugodott, az udvar védelmében, biztonságban érezte magát... jóval később Pali bácsi felvilágosította, hogy az csak egy róka, vagy őz talán egy nyúl lehetett, mivel sárkányok pedig nincsenek, sőt rablók sem, akik a sötét erdő mélyén leselkednek... ezek csak egy gyermeknek mesés álmai, kitágult fantáziája és képzelőereje... most hogy rá gondolt, már mosolygott, a 'kis róka' jutott eszébe, aki barátkozni akart a Kis Herceggel, ma már tudta, igen csak is így lehetett... ahogy itt állt most, a ma már düledező kerítésnél, a gazzal benőtt, indákkal átszőtt, kihullott ablakú, de emlékek örök örvényét felidézve, szomorúság fogta el, a szél felerősödött, megnyikordult a zsanérokon a kiskapu, belépett, érezte hogy be kell lépnie, ahogy a ház felé haladt hirtelen megtorpant, valami furcsa szag csapta meg, de honnan, ekkor látta meg a rókatetemet a ház falától pár lépésre, már kikezdte az idő, de még felismerhető volt, véres, cafatos oldalán golyóütötte seb, kukacok, foszló vöröses színben a bundázat, talán a vadászok elöl bújt el, s nem élte túl, talán ő az a róka aki ide mindörökre visszatért... a tanyán túl lévő kocsijából elővette a kislapátot, mindig nála volt, ha elülne a homokon a

kocsi, kellhet, a kút mellé gödröt ásott, megizzadt, a kemény, taracos föld feltörte a kezét, majd eltemette... az alkonyati est így zuhant rá, felgyújtotta a reflektorokat, irány a köves út, arra gondolt, hogy neki vannak barátai, szerettei, most hazaér, szó nélkül átöleli a feleségét, szeme kicsit könnybelábad, halkán azt fogja mondani, voltam odakint... ő majd nem szól semmit, csak átöleli, már tudja, mert már megszélídítették

Százdi Sztakó Zsolt: Játék

Ring az inga,
robot a munka,
társtalan a magány,
balga a lány.
Barázdán billeg a lét,
bolondság mondja-
majd alszik kicsikét.
Villan a fény a fényteleniségre,
életednek életem a fényűzése

Molnár Szilvia: Apostolként

Látni és nem hinni
újra látni és hinni:
a bizonyíthatóság szerző békecsé ez
ígéretet kapva telt
szívvel várni így
a jóra
a teljességre
a tetőtől-talpig
megújulásra
majd őszinte hittel
megkapni azt:

kiváltság.
Az idővel forognék.
Tánc közben elbűvölném
azt kérném tőle
hadd legyek ott
én is híven szolgáló
Szentlélek-váró
szeretetskoldus.

Sebők Anita: Lovaggá ütöttek barátom!

Lovaggá ütöttek barátom!
S ki fordult sunyin utánad?
Senki más, csak a közelgő,
lokomotív, a koszorús bánat,
a vonzó vasúti töltés, a vasat
ölelő harag. Menedéked a
a szikrázó vörös szegfűcsokor,
egy áramütés készítette ott
benn, az agyadban, s az ágyad
lebilincselő pokoli katlan, a
paplan simogatatása fáj, a
tű mely bőrödet átszúrja sikít
veled, ahogy durván áthatol az
egységbe foglalt Egészen.
Lovaggá ütöttek remetém,
kóbor Isten lettél, befalazott
rokon, sétálunk majd együtt
pokoli tornácokon. S végre
megismerhetem önmagam,
veled, benned, s általad -
dicső lovag!

Hosszú Attila: Utána

Ha majd nem lesz több bocsánat
Ha már nem elég a „tévedtem”
Elkerülhetetlen lesz a véletlen

Helyettem teszel fel kérdéseket
Miattam lépsz újabb lépéseket
Elhiszem, hogy kevesebb vagyok

Azt hadarom majd zavartan
Veled is csak eggyel több volt
akiknek őszintén kinyíltam...

2004

Nagy László Zsolt: A főnix álma

Megszületett. Nem először nem utószor.
Él pedig halált szenvedett már sokszor.
Örök az élete, örök a halála,
s halált küldött annak is aki csak meglátta.

Én láttam őt. Éppen világra született,
saját hamvaiból fájdalmasan kiemelkedett.
Szárnya lángolt, szemében tűz lobbant,
karmai közt elégett csonkot forгат.

Szomorúan körbe néz és tudja újra él,
hiába várt, nem jött érte el a vég.
Csak egyet kért mindig: a végső elmúlást,
számára ez az elérhetetlen kívánság.

Szemhéja mögött a vágya parázslík,
csukott szeme mögött ő is álmodik.
Álma amit örökkön úz:
Az elemésztő utolsó tűz.

Gállai Juli: Ahogy

ahogy
a Teljesség felé haladva
botladozom az Úton
mindennapjaim mágiája
segít csodát teremtenem
magamban...

Oros Eszter: Távozó idő

Egy üres fiók. Várja,
megteljen lassan, mint párja,
melyet most zárok be halkan.
Óév hangjai, hantjai, lassan
távoztok, s majd ha nyitom
egyszer, kiderül, mi volt
fontos, mi, felejthető.
Itt vagy Új Esztendő:
talány, remény, fogadalom.
Majd, ha elhalkul dalom,
fiókjaim kiüríti egy kéz,
egy fiatal szem mindent megnéz,
tán egy-két írás és fénykép,
melyet érteni vél.
Millió szót leírhatok,
ki vagyok, nem tudhatod.

Merényi Krisztián: A vendég

José a hotel éttermének erkélyén tarka ingben, klottnadrágban, Roodenstock napszemüvegben, hanyagul hátradőlve. A pincért várja. Chivas Regal whiskyt rendel, később már kísérő nélkül dobja be a negyediket.

Valamelyik Nyugat-Európai országból utazott néhány napra Budapestre; üzleti konferencia zajlik a hotel aulájában.

Barna, rövid haját meg-megborzolja a langyos dunai fuvallat. Szeme a szomszéd asztaltársaság szivarfüstjétől, vagy valami délibáb-
emléktől könnyezni kezd. Csak ő ücsörög egyedül, körülötte néhány ismerős arc a konferenciáról. A korlátnál ülve rálát az amerikai szabadságszoborra emlékeztető, sziklák közt „magasló” Gellért-hegyi

miniatűrre. Elképzeld egy guggoló óriást, amint ropimód letöri a szobrot a hegytetőről. Majd így motyog magában:

- Csinos város ez. Szerencse, hogy akad repülőjárata. Melankolikus állapotba kerül. Egybefolynak a hidak, a lassan úszó kompok, majd az egész kép.

A közelebbi embereket tisztán érzékeli, ám mindjobban egybemosódik a bűgő, tompa magyar ugatás. A pincér áll előtte készségesen. José elővigyázatosságból csak kólát kér. Hamarosan hosszú pohárban pezseg előtte frissítője, szénsavtól billegő, öblös szívószál kóvályog benne. „Akár a halál”.

Sosem látta még ennyire zavarosnak és feketének.

Jobban felkavarja; tengerként zúg. Buborékok, mint gázrobbanások csapódnak szét a felszínen. Nem sokkal az örvény felett miniatűr tornádók süvítenek. José pajkosan megpöccinti a pohár falát, azután, mint lurkó a földigilisztát, úgy passzírozza mutató és nagyujja között a szívószálat. Lüktető, belső pulzálást tapasztal. Bekapja a végét, ám ekkor mintha skorpió marna nyelve hegyébe. A szívószál kiszakíthatatlanul ül a kólatenger fenekén.

José gyűrődő nyelvét magába préseli a szívószál. A kóla fogságába esett, holott nem ivott ő annyit, hogy a sors erre kárhoztassa. Próbálja magára hívni a figyelmet: nyöszörög, hadonászik. A többiek rá sem hederítenek. A helyén álló pincér kedélyes mosollyal őt szemléli. José a poharat igyekszik ellökni magától, de az visszaszakderozza magát az asztalra, azután szét akarja roppantani, s vad fojtogatóját próbálja kiszakítani magából, a feje sem látszik már, kontrolálatlan rángásai fulladásra utalnak. Mint pítón a gyékénypatkányt, nyeli el a mélység. Ég felé ágaskodik lába, végül a már bokányi José eltűnik. A hirtelen vihar után ismét nyugalom. Az imént még alkoholmámorban ábrándozó José nyálkás, darabos habosodvánnyá préselődik. Ruhafoszlányai, testének darabjai a jeges kóla vérelegy-maszlagában ázik.

A pincér közönyösen emeli tálcájára a poharat, s flegmatikusan dörögögi: - És fizetni ki fog?

Karaffa Gyula: Vedd vérem...

simítsa pihegő testedet
a vágyamtól tűzforró tenyerem
takarja kinyílt szemérmedet
a sóváran pislogó szerelem

parázsló fekete éjjelen
feszülj reám árbocra vitorla
úgy hajlongjunk együtt kedvesem
mintha az éj az utolsó volna

fond reám tekergő kacsaid
karoddal ölelj hajnalba engem
szürcsöljem mézelő ajakid
harapj, harapj úgy hagyj nyomot bennem

szeretlek és ha ez bűnöm tán
vedd vérem miért testedre vágyok
ha nem bocsátható meg hibám
hát szerelmem legyen a halálod

Fiala Sándor: Üvöltő semmi

Oly nagyon szeretnék valamit tenni
nem lehet üvölt körülöttem a semmi
akadályok tornyosulnak utam előtt
emberek gaz szavával lelkem benőtt.

Sűrűben élek, mégis sivatagban járok
erőtől duzzadok, mégis megkötözve állok
akarok, vágyok, mégsem tudok létezni
ez a világ engem is rávesz vétkezni.

Jóságot keresek, bűnököt lelek,
szembeszállni gyarlósággal alig merek,
adnék én, de nincs kinek,
önelégült szívnek emberség minek.

Címem ember, sorsom fájdalom
ezernyi szóval gyilkol a rágalom,
de hát miért panaszodom...
bizony emberségemhez én sem ragaszodom.

Papp Nikoletta: Cím nélkül

Hol az az otthon,
hol békességet lelhetek?
Fáradtan a napi munka után,
hol pihenhet meg szívem?

Mit bánom én, ha egyedül is,
magányom megszokott
gúnyaként cipelem.

Felérve az ajtóban
könnyedén fordul a kulcs,
lefekszem és elalszom,
reggel frissen ébredek.

Pöttömnyi házam szívemben hordom,
sokszor fölriaszt árva éjjelen.
A kulcs kezemben,
csak a mozdulat hiányzik,
nincs erő benne, lendület,
remegő kezem gyakran hibázik.

Bent puha ágy vár,
ablakából pazarnyi kilátás,
s én még mindig a lépcsőházban
toporgok, holtfáradtan.

A ház enyém, ajándékba kaptam,
könnyeimmel tisztogattam,
mégis kívül rekedtem.

Bentről békesség hívogat,
Mire vársz?
Félek, s reménykedem.
Mi nekem készítettett,
egyszer majdcsak befogad.

Egry Artúr: Szeretlek

Mint magányukat az elhagyott termék,
midőn tétlenül merengnek,
Úgy szeretlek,

Mint folyó az ős öreg görgeteg követ,
amely medrében is követ,
Úgy szeretlek,

Mint ujjad nyomát a dagasztott kenyér,
amint szelíd kezedhez ér,
Úgy szeretlek,

Mint híd feszült nyugalmát a partok,
amíg parttól partig tartok
Úgy szeretlek.

Pogány Zoltán: Tájpihenő

Hegynyi báj a táj,
nagy, zöld völgy-hodály
árnya hív;
szárnyas ív
kín hussan:

tavaly hullt avar
illata kavar
béna, rút
mélabút
kesergőn.

De csitt! Mégse fájj
bensőm! Itt, e táj
már virul:
nyár pirul
májussal.

Csipkés, új levél
friss kékkal zenél
szél-zúgón
léghúron
ringatóz.

Ezért ne jajongj
szívem, se zajongj:
jövőt varr
új avar
vén fákon.

LISTATAGOK 2000 - 2004

András Prod16y Zsolt
 Anna Lee
 Arató Gábor
 Ármos Lóránd
 Árvai Emil
 Auth Szilvia
 B. Bálint
 Bakó Gabriella
 Balla Barna
 Bambusz
 Baranyai Attila
 Baranyai Csaba
 Barát Mária
 Barb
 Baricz Enikő
 Barics Sándor
 Barna
 Bató Boglárka
 Bauerné Vörös Bernadett
 Béka
 Benedek Ferenc
 Benedek Hajnal
 Benedek Katalin
 Benke Rita
 Berecz Gábor
 Bíró Ernő
 Bognár Andrea
 Borbély Krisztián
 Brinkusz Gábor
 Bukovics Gerda
 Burnham Lester
 C@ctus
 Cimea
 Chrobacsinszky Eszter
 Czibulya Gergely
 Czvikk Péter
 Csák Csaba
 Csapó András
 Császár Róbert

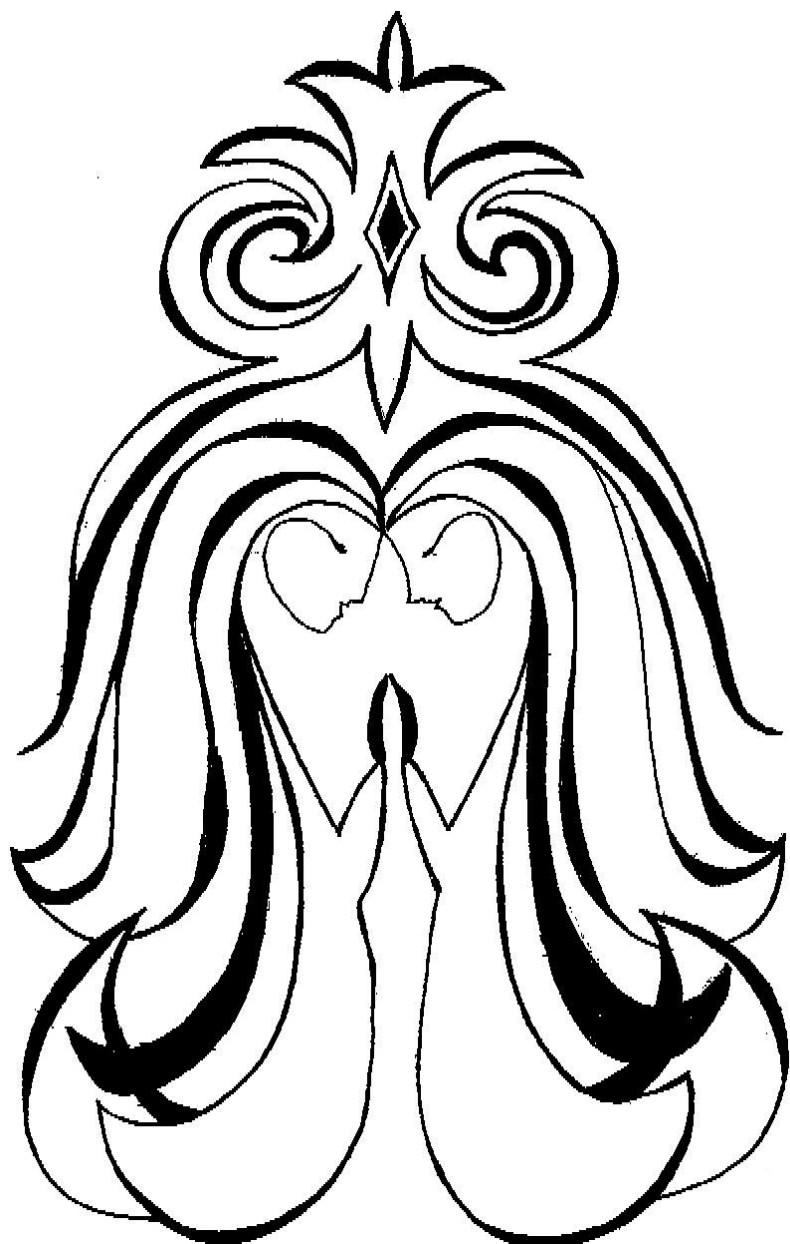
Cséffán Zsolt
 Csendesné B. P. Mónika
 Cserepes Andrea
 Csikós Erzsébet
 Csóri Csaba Emil
 Dalos
 Dániel István
 Dániel Nagy László
 Danku Gyula
 Day Sleeper
 Deák Marianna
 Demeter Zsolt
 Demján Irén
 Dennis Sugar y Frank
 Dobrosi Andrea
 Dr. Fábíán Ilona
 Dr. Hamvas Ákos
 Dr. Sebők Anita
 Dreambird
 Efraim Staub
 Egry Artúr
 Erdélyi Gábor
 Ferencz Tamás
 Fiala Sándor
 Fiatal Nóra
 Fodor Béla
 Fuchs Éva
 G. Kiss Lajos
 Galbicsek Dávid
 Gállai Juli
 Garami Márta
 Gligorics Teréz
 Gombai Gábor Attila
 Gondor Viktor
 Gosztola Gabi
 Göbolyös N. László
 Göngyösi Zoltán
 Gyöngyösi Ferenc
 Gyulai István

Gyurcsek Attila Sándor
 Hadady Zsombor
 Hajdu István
 Halász Ildikó
 Hanyecz István
 Harmath Péter
 Harpauer Henriett
 Hegedűs Bence
 Hódi Istvánné
 Hódosy Szabolcs
 Holló Margit
 Horváth Ágota
 Horváth Attila
 Horváth György Viktor
 Horváth Judit
 Horváth László
 Horváth Magdi
 Horváth Zoltán
 Hosszú Attila
 Hunok
 Jámbor Tamás
 Jan Tungli
 Jászberényi Péter
 Jávorka Ágnes
 Kacagó Gerle
 Kali Gergely
 Kálmán Eszter
 Kamarás Klára
 Katha
 Katica Bogi
 Katona Bernadett
 Kelemen Dóra
 Keller Ferenc
 Kenny112
 Keszthelyi Zoltán
 Kiss Gábor
 Knizner Szilvia
 Kocsis Sándor
 Kotsy Kriszti

Kovács Anikó
 Kovács Gábor
 Kovács Gertrúd
 Kovács György
 Kovács József Tibor
 Kovács Zoltán
 Kovács Péter
 Kozma Ferenc
 Krasznai Gyula
 Krebsz Renáta
 Krisie
 Krokovaly Marcell Attila
 Laczkó Attila
 Lajtai Gábor
 Lakatos István
 László Hardik
 Lenkes László
 Líbor Sándor
 Lipták Olivér
 Lukács Márton
 Mario
 Marsha Brooks
 Martinka István
 Matyasovszki Péter
 Medve Zsolt
 Megyeri Nikolett Ágnes
 Merényi Krisztián
 Mézes István
 Molnár Norbert
 Molnár Szilvia Éva
 Mosolygó Miklós
 Murányi Zita
 Nagy Annamária
 Nagy János
 Nagy László Zsolt
 Nagy Mihály
 Nagy Zsolt
 Nagyszékely István
 Némethné Rita
 Nezvál Eszter
 Nyírfalvi Károly
 Nyul Krisztián

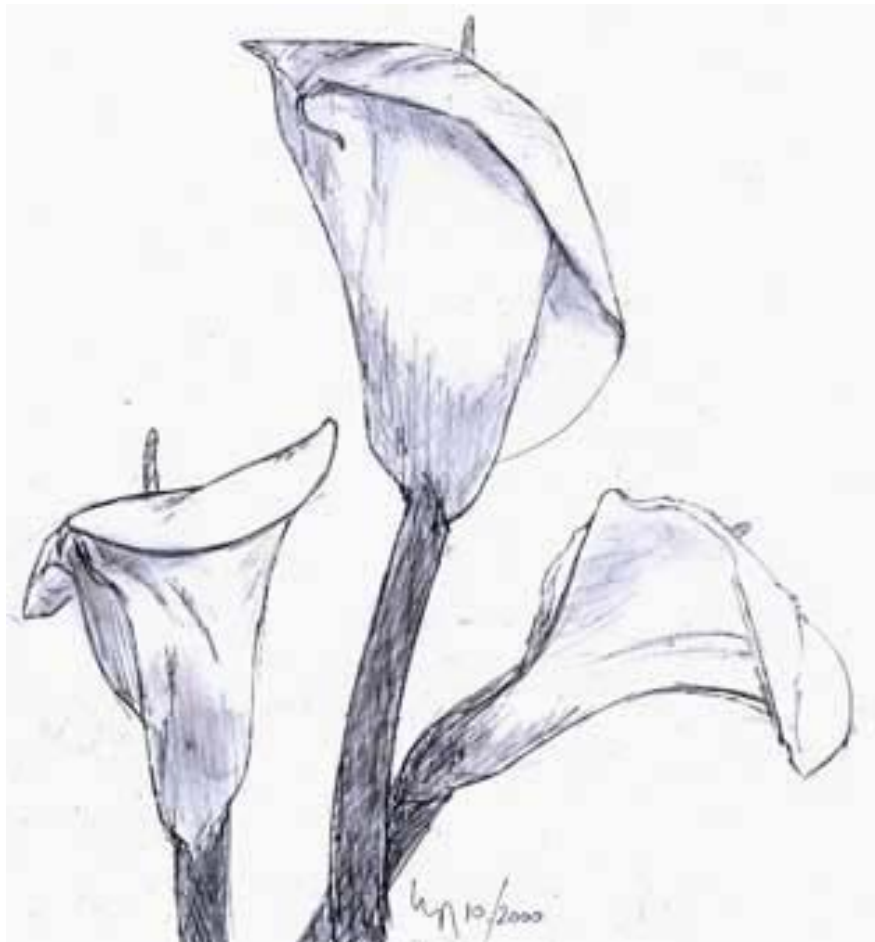
Ode Melinda
 Oláh Anikó
 Oros Eszter
 Paál Zsolt
 Papp Nikoletta
 Pataki Ágnes
 Péczeli János
 Pethes Róbert
 Pető Beáta
 Pink Ladies
 Pittenauer Attila
 Pogány Zoltán
 Póké Anna
 Polihistor
 Póliska Csaba
 Radulovity Emil
 Raffay Judit
 Raon
 Rio74
 Rumpler Attila
 Ruzsicska Gyula
 Sárjai-Szabó András
 Sárkány Nóra
 Sasváry Zoltán
 Sebestyén Csaba
 Seres Hajnalka
 Sillingi Julianna
 Simon Gyula
 Simon Zsolt
 Somlai Péter
 Somogyi Eszter
 Somogyi Nóra
 Somogyvári Gábor
 Steffl
 Stiller Ágnes
 Suciu Mihály
 Süle Anett
 Sz. Gábor Ágnes
 Szabó Ferenc
 Szabó János
 Szaszka
 Százdi Sztakó Zsolt

Szeifert Natália
 Sziklai Szabolcsné
 Szondi Endre
 Szöllösi Zoltán
 Sztudva Péter
 Szulák Krisztián
 Szűcs Gábor Károly
 Szűcs Judit
 Szűcs Sándor Győző
 Szűcs Tamás
 Takács Zsolt
 Taró Viktor
 Tartsák András Gergely
 Tiduy Judit
 Tóth-Czifra Júlia
 Tóthné Nagy Erzsébet
 Utasi Hajnalka
 Üveges Márk Péter
 Valler Linda
 Váradi Krisztina
 Varga Ákos
 Varga Andi
 Varga Attila
 Varga Zoltán
 Várhelyi Klára
 Váróczy István
 Végh Sándor
 Vékás Sándor
 Velencei Lenke
 Veres Máté
 Verger Béla
 Vida Ágnes
 Video
 Viemann László
 Volentics Vera
 Votisky András
 Votiskyné Jakus Edit
 Weigert Roland
 Winterstein Ágnes
 Zolka Zolka
 Zsákai Péter
 ...

Benke Rita: Fohász

Barátok verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>

Nagy Mihály: Kálák

Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>
